

I. Sygn. akt I C 359/20

1 WYROK

2 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dominika Czarnecka

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Muller

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2020 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. D.

o zapłatę

I.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1921,25 zł (tysiąc dziewięćset dwadzieścia jeden złotych 25/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 lipca 2019 r. do dnia 23 października 2020 r.;

II.należność zasądzoną w punkcie pierwszym rozkłada na 10 rat miesięcznych, w tym pierwsza rata w kwocie 121,25 zł (sto dwadzieścia jeden złotych 25/100), zaś kolejne raty w kwocie po 200 zł (dwieście złotych), płatne do 10 – go dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po tym, w którym wyrok się uprawomocnił - z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat;

III.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 497 zł (czteryście dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu i nie obciąża pozwanego kosztami postępowania w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 359/20

UZASADNIENIE

W dniu 24 lipca 2019 r. powód (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. D. o zapłatę kwoty 1.921,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł umowę ubezpieczenia (...) i (...) posiadaczy pojazdów mechanicznych nr (...). W związku z powyższym ochroną został objęty pojazd FS L. (...) o nr rejestracyjnym (...). Powód podniósł, że pomimo trwania ochrony ubezpieczeniowej przez ustalony w umowie okres ubezpieczenia, jak i świadczenia przez stronę powodową ochrony ubezpieczeniowej zgodnie z umową, strona pozwana nie uściła w pełni należnych ubezpieczycielowi składek. Skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty należności, także nie przyniosło oczekiwanego rezultatu.

W dniu 13 września 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1387637/19 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko J. D..

Pozwany J. D. skutecznie złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w dniu 13 września 2019 r., co skutkowało wydaniem w dniu 21 stycznia 2020 r. przez Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie postanowienia o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Tczewie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany J. D. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu złożonego sprzeciwu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej, przedawnienia roszczenia oraz nieistnienia roszczenia z uwagi na brak przesłanki wynikającej z faktu sprzedania pojazdu.

Na rozprawie w dniu 21 października 2020 r. pozwany wniósł o rozłożenie należności na raty, uzasadniając powyższe trudną sytuacją finansową i zdrowotną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2018 r. J. D. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia- polisę (...) i (...) nr (...) pojazdu FS (...) o nr rejestracyjnym (...). Okres ubezpieczenia obowiązywał od dnia 12 czerwca 2018 r. do 11 czerwca 2019 r.

Treścią zawartej umowy pozwany zobowiązał się do uiszczenia składki ubezpieczenia w kwocie 1.813 zł w dwóch ratach. Pierwszą ratę ubezpieczony zobowiązany był uiścić w kwocie 910 zł (rata obejmująca składkę z tytułu (...) 903 zł i z tytułu ubezpieczenia (...) Podstawowy w kwocie 6 zł) do dnia 19 czerwca 2018 r., zaś drugą ratę w kwocie 903 zł w terminie do dnia 12 grudnia 2018 r.

(dow ód: wnioski polisa (...) seria i nr (...) - k. 25-26)

Pozwany nie uregulował w/w należności.

(okoliczności bezsporne)

Powód zmienił nazwę, pod którą występował w dniu zawierania z pozwanym umowy ubezpieczenia. Od dnia 5 lipca 2019 r. posługuje się nazwą (...) Spółka Akcyjna V. (...)

(dow ód: KRS (...) - k. 17-22)

W dniu 16 czerwca 2018 r. J. D. zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę sprzedaży samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...).

(dow ód: umowa sprzedaży samochodu - k. 8v)

J. D. nie poinformował ubezpieczyciela o zbyciu pojazdu, który objęty był ubezpieczeniem w oparciu o zawartą z powodem umowę ubezpieczenia z dnia 12 czerwca 2018 r.

(dow ód: zeznania pozwanego z dnia 21 października 2020 r.- przedział czasowy 00:01:41- 00:08:48- k. 43)

Ubezpieczyciel skierował do J. D. ostateczne wezwanie do uregulowania zobowiązania, żądając wpłaty kwoty 1.909,09 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma.

(dow ód: ostateczne wezwanie do uregulowania zobowiązania- k. 27-27v)

Pozwany J. D. prowadzi wspólne gospodarstwo z żoną, która podobnie jak on uzyskuje dochód w kwocie ok. 1.300 zł miesięcznie. Pozwany nie jest czynny zawodowo, pobiera świadczenie emerytalne. J. D. pokrywa koszty zakupu leków i leczenia siebie i żony. Ponadto na pozwanym ciąży obowiązek regulowania rat zaciągniętej pożyczki.

(dow ód: zeznania pozwanego z dnia 21 października 2020 r.- przedział czasowy 00:01:41- 00:08:48- k. 43)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach (wyżej wymienionych), zaoferowanych przez strony postępowania, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Nadto ustalenia stanu faktycznego oparto o zeznania pozwanego J. D., które jako zbieżne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, uznano za wiarygodne

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda podlegało uwzględnieniu w całości.

Na wstępie, odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, należy wskazać, iż powyższe nie zasługuje na uwzględnienie. Powód bowiem wykazał, iż w 2019 r. dokonał zmiany nazwy, pod którą obecnie działa, a tym samym jest uprawniony do dochodzenia należności z tytułu zawartej z pozwanym umowy z dnia 12 czerwca 2018 r. Powyższe wynika z przedłożonego przez powoda wydruku KRS, wskazującego na zmianę nazwy ubezpieczyciela z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W..

Art. 32 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2019.2214 t.j.) stanowi, że posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia (...) posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu.

Pozwany podnosił, iż roszczenie jest nienależne z uwagi na fakt dokonania sprzedaży pojazdu. Jednakże w trakcie toczącego się postępowania, J. D. przyznał, iż nie poinformował o powyższym ubezpieczyciela, nadto nie uregulował należności kwot składki ubezpieczeniowej.

Po myśli art. 32 ust. 4. posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w którym nastąpiło przeniesienie na niego prawa własności pojazdu. Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o okolicznościach, o których mowa w ust. 1.

Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z ubezpieczycielem umowy ubezpieczenia oraz nieuiszczenia składki ubezpieczeniowej. Jednakże zarzucał brak podstaw do żądania przez powoda kwot wskazanych w treści pozwu ze względu na fakt zbycia pojazdu, o czym nie poinformował zakładu ubezpieczeń. W tym stanie rzeczy zaktualizował się obowiązek zapłaty przez pozwanego składki, wynikający z art. 32 ust. 4 w/w ustawy. Skoro bowiem pozwany nie poinformował zakładu ubezpieczeń o zbyciu pojazdu, jest on odpowiedzialny za zapłatę składek, w tym za okres od dnia przeniesienia własności pojazdu do dnia zawiadomienia o tym zakładu ubezpieczeń, Reasumując, pozwany w niniejszej sprawie winien opłacić całą składkę.

W ocenie Sądu przedstawione przez powoda dokumenty pozwalają na uznanie, iż powód wykazał zasadność swojego żądania, zaś zarzuty podnoszone przez pozwanego okazały się nietrafne, albowiem pozwany nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku poinformowania ubezpieczyciela o dokonanym zbyciu ubezpieczonego pojazdu i nie uregulował należnej składki ubezpieczeniowej.

W sprawie niniejszej znajdzie zastosowanie art. 819 § 1 k.c., który stanowi, że roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Bieg przedawnienia, zgodnie z normą wyrażoną przepisem art. 120 § 1 k.c. rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Wobec zgłoszenia przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, to na powódzie ciążył obowiązek udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia i ewentualnego przerwania biegu przedawnienia. Obowiązku temu strona powodowa sprostała. Należy bowiem zaznaczyć, że powód dochodzi zapłaty kwot rat składki ubezpieczeniowej, które pozwany zobowiązany był uiścić w terminach do: dnia 19 czerwca 2018 r. (pierwszą ratę) i do dnia 12 grudnia 2018 r. (drugą ratę), zatem 3-letni termin przedawnienia nie upłynął do dnia złożenia przez powoda pozwu, co miało miejsce w dniu 24 lipca 2019 r. W związku z powyższym roszczenie nie uległo przedawnieniu.

W trakcie toczącego się procesu J. D. wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty, wskazując, iż byłby w stanie uiszczać raty w kwotach po 200 zł.

Zasadne jest zatem w całości żądanie powoda, na które składają się: kwota niezapłaconej składki powiększona o odsetki w sposób w wskazany w pozwie.

Sąd uwzględnił wniosek pozwanego w oparciu o art. 320 k.p.c., w świetle którego w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Ustanowiona w art. 320 k.p.c. norma ma charakter wyjątkowy i może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Wynika to z faktu, iż dopuszcza ona znaczną ingerencję sądu w stosunek cywilnoprawny stron procesu. Rozkładając zasądzone świadczenie na raty, sąd wkracza bowiem w dziedzinę

prawa materialnego i w ten sposób modyfikuje treści łączącego strony stosunku w inny sposób niż określa to treść tego stosunku. Ustawa nie precyzuje pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, lecz przyjmuje się, że wypadek szczególnie uzasadniony zachodzi między innymi, gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Wymieniona przesłanka jest spełniona jedynie wtedy, gdy w chwili wyrokowania są podstawy do przyjęcia, że ze względu na sytuację majątkową i rodzinną dłużnika oraz szczególny charakter sprawy, wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji w tym zakresie narażałoby tylko wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika i osoby pozostające na jego utrzymaniu na utratę podstaw egzystencji. Takie bezskuteczne czynności egzekucyjne byłyby tymczasem szkodliwe społecznie i podważałyby sens prowadzenia procesu. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 8 lutego 2017r., sygn. akt I ACa 923/16) Norma z art. 320 k.p.c., jakkolwiek znajdująca się w kodeksie postępowania cywilnego, stanowiąc podstawę tzw. moratorium sędziowskiego, jest przepisem materialnoprawnym, pozwalającym sądowi na modyfikację sposobu i terminu spełnienia świadczenia. Do jej zastosowania może jednak dojść tylko wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy za tym przemawiają usprawiedliwione okolicznościami faktycznymi interesy obu stron sporu, w ramach zaspokojenia których zobowiązany spełni świadczenie dobrowolnie, chociaż, w na nowo określonym, późniejszym terminie, i w inny sposób, a wierzyciel zyskując zapewnienie dobrowolności ze strony dłużnika, unika konieczności przeprowadzania egzekucji. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 24 marca 2017r., sygn. akt I ACa 1621/16)

W ocenie Sądu okoliczności sprawy przemawiają za tym, aby w stosunku do pozwanego zastosować instytucję przewidzianą w art.320 k.p.c. Świadczy o tym to, że pozwany jest osobą chorą oraz uzyskuje niewielkie dochody. J. D. prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z żoną, która także uzyskuje niskie dochody w kwocie ok. 1.300 zł. Pozwany dokonuje spłaty zobowiązań pożyczkowych oraz pokrywa koszty zakupu leków dla siebie i żony. W ocenie Sądu dochody pozwanego są na tyle niskie, że uniemożliwiają zgromadzenie większej sumy z przeznaczeniem na spłatę zadłużenia.

Skoro bowiem ustawodawca daje Sądowi możliwość rozłożenia na raty zasądzzonego świadczenia, to jedynym kryterium zastosowania tej instytucji jest wystąpienie „szczególnie uzasadnionego wypadku”, a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Uwzględniając interes powoda, wysokość dochodów pozwanego oraz ponoszone przez niego koszty utrzymania, Sąd ustalił wysokość rat i ich ilość na takim poziomie, który daje powodowi realną możliwość otrzymania zwrotu należnych kwot – bez konieczności wszczynania postępowania egzekucyjnego. Sąd

rozłożył zasądzone świadczenie na 10 miesięcznych rat, przy czym dziewięć rat określono na kwoty po 200 zł, zaś pierwszą na kwotę 121,25 zł, mając na uwadze uzyskiwane przez pozwanego dochody i konieczność możliwie najszybszego zaspokojenia roszczenia powoda.

Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty miało ten skutek, że powodowi nie przysługiwały odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970r. III PZP 11/70, OSNC 1971/4/61, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006r. III CZP 126/06, OSNC 2007/10/147).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na mocy art. 102 k.p.c., częściowo nie obciążając pozwanego kosztami postępowania. W ocenie Sądu sytuacja majątkowa pozwanego (dochód z jego gospodarstwa domowego w kwocie około 2600 zł miesięcznie), a także sytuacja życiowa (pozwany i jego żona chorują) uzasadniają zasądzenie od niego kosztów procesu jedynie w postaci: opłaty sądowej od pozwu- 30 zł, połowy kosztów zastępstwa procesowego ustalonych w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265.j.t.), tj. 450 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.